

तपसायोगेन तद्वलेनेत्यर्थः अंतर्भूतेन आंतरेण न तु स भिक्षुशाय्यपथ आदि बाह्यद्रव्यसाध्येन भास्वता चैतन्यप्रकाशवता दिविहादीकाशे सूर्यादिकंतपसा योगेन भासते यावान्वाअयमाकाशस्तावानेपोतत्तदय आकाश उभे अस्मिन्वावापृथिवी अंतरेव समाहिते उभावग्रिश्वायुश्च सूर्याचंद्रमसावित्यादिश्रुतेः सर्वस्य तदंतर्गतत्वावगमात् अतएव योगिनाव्यवहितो दिसाक्षाकार उपपद्यते ॥ १५ ॥ प्रकाशो विकसनं फलमित्यर्थः तपसोयोगस्य संशब्दितं योगिनस्तं प्रपश्यंति भगवन्तं सनातनमिति सर्वत्रत्यांतज्ञानहेतुत्वेन तस्य स्वलक्षणं असाधारणं रूपं रजस्तमोघं प्रवृत्त्यावरणयोर्नाशकं कर्मवैराग्यपूर्वकं वेदांतश्रवणं ॥ १६ ॥ तपो विशेषावाह ब्रह्मेति ॥ १७ ॥ १८ ॥ वैमनस्यवैराग्यं विशेषशब्दादौ करणानि इंद्रियाणि अस्य शिष्टान्भुजः तन्मात्रं आहारमात्रं न तु धनादिकं शिष्टेभ्योप्यादद्यात् ॥ १९ ॥ एवंविधसाधनसंपत्त्यभावेपिमोक्षोपायांतरमस्तीत्याह अंतेति तत्ज्ञानं अंतकाले बलौत्कर्षात्कुर्यात्तय ज्ञानं योगयुक्तेन मनसाशनैः उपपद्यते इत्यन्वयः आदिपर्वणि विष्णुवनुप्रहादेवा अमृतं लेभिरे राहुस्तुच्छलेनामृतार्थी देवपंक्तिस्थो देहभेदेन सहैव तल्लेभे इत्युपाख्यातं तत्राख्यायिकानां स्वार्थेनात्यर्याभावात्ततः कश्चिद्विधेयार्थ उन्नेयः सच यथोक्तसाधनानुष्ठानात्सात्विकमुक्तिभाजः स्युः असात्विकोपिमोक्षेत्रे मरणकाले मुक्तिमा

त्रैलोक्यंतपसा व्याप्तमंतर्भूतेन भास्वता ॥ सूर्यश्च चंद्रमाश्चैव भासतस्तपसादिवि ॥ १५ ॥ प्रकाशस्तपसो ज्ञानं लोके संशब्दितं तपः ॥ रजस्तमोघं यत्कर्म तपस्तत्स्वलक्षणं ॥ १६ ॥ ब्रह्मचर्यमहिंसा च शारीरं तप उच्यते ॥ वाङ्मनो नियमः सम्यग्ज्ञानसंतप उच्यते ॥ १७ ॥ विधिज्ञेभ्यो द्विजातिभ्यो ब्राह्म्यमन्नं विशिष्यते ॥ आहारनियमेनास्य पाप्माशाम्यति राजसः ॥ १८ ॥ वैमनस्यं च विषयेयं त्यस्य करणानि च ॥ तस्मात्तन्मात्रमादद्याद्यवदन्नप्रयोजनं ॥ १९ ॥ अंतकाले बलौत्कर्षाच्छूनैः कुर्यादनातुरः ॥ एवं युक्तेन मनसा ज्ञानं यदुपपद्यते ॥ २० ॥ रजोवर्ज्योऽप्ययं देही देहवाञ्छुब्धवच्चरेत् ॥ कार्यैरव्याहतमतिवैराग्यात्प्रकृतौ स्थितः ॥ २१ ॥

मोतीति तथा आश्वमेधिके संवर्तमरुत्तीये कार्यावसतः संवर्तस्य शवदर्शनेन शिवदर्शनसिद्धिः सूचिता तेन कार्यामृतस्य शिवत्वेन तत्प्रतिमावत्तच्छरीरस्य लिंगत्वं सूच्यते तथा इहापि बलौत्कर्षात् अंतकाले ज्ञानं कुर्यादित्युच्यते तेन सर्वेण तेन वाक्यसंदर्भेण अत्र हि जंतोः प्राणेषूत्क्रममाणेषु रुद्रस्तारकं ब्रह्मव्याचष्टे येनासावमृती भूत्वा मोक्षी भवति तस्माद्विमुक्तमेव निवेता विमुक्तं न विमुचं चेदित्यस्याः श्रुतेरर्थः कार्याभियमाणास्य रुद्रमुखात्तारकोपदेशप्राप्त्या मुक्तिप्राप्तिरिति समस्तपुराणोपबृंहितः सूचित इति गम्यते बलौत्कर्षादित्यत्वेन कार्यावासात् अंतकाले ज्ञानं कुर्यादीशोपदेशात्संपादयेत् ॥ २० ॥ एवं मोक्षसाधनांतरमुक्त्वा आपेक्षिकत्वमप्याह रज इति अयं देही रजोवर्ज्यः बाह्येन्द्रियप्रवृत्तिशून्यः समाधौ संत्यक्तस्थूलदेहोपि देही पुरुषः देहवान् भूत्वा शब्दवतशब्दादिमत्कार्थसूक्ष्मशरीरं चरेत् अनुचरेत् यस्तु कार्यैरव्याहतमतिः सर्वैराग्यात् सूक्ष्मभोगेष्वपि निस्थहः प्रकृतौ लीयेत नु प्रकृतेः परंपुरुषं प्राप्नोति अयं भावः स्थूलसूक्ष्मकारणशरीरैर्मुक्तो योगी स यो मोक्षमश्नुते स्थूलमात्रविहीनो विदेहः स्थूलसूक्ष्माभ्यां विहीनः प्रकृतिलयः एतौ हि सुषुप्तिस्थवत् उत्तरकक्ष्यां प्राविशंतौ मध्ये लयेनाभिभूतौ निर्विकल्पपदमनुभवत इव अतएव तयो रसंज्ञातः संसारहेतुः तथा च सूत्रितं भवप्रत्ययो विदेहप्रकृतिलयानामिति ॥ २१ ॥